

Metodika k aplikaci
zákona č. 168/2025 Sb., o regulaci lobbování

22. 6. 2025

Obsah

ÚVOD	4
Lobbista a lobbování	5
1 Lobbista.....	5
1.1 Soustavnost.....	6
2 Lobbování.....	7
2.1 Přímé ovlivnění	7
2.2 Příprava, projednávání nebo schvalování lobbovaného dokumentu	8
3 Výjimky.....	10
3.1 Plnění úkolů vyplývajících z pracovněprávního, služebního nebo obdobného vztahu a výkon funkce nebo činnosti v orgánu veřejného sektoru	10
3.2 Jednání komor v Parlamentu a jejich orgánů	11
3.3 Jednání orgánu politické strany nebo hnutí.....	12
3.4 Komunikace prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků, výkon petičního práva, individuální občanská iniciativa	13
Výjimka pro individuální občanskou iniciativu se (ne)uplatní v následujících situacích:14	
3.5 Uplatňování připomínky a její vypořádání podle pravidel pro přípravu právních předpisů nebo koncepčních dokumentů; konzultace předcházející předložení do meziresortního připomínkového řízení	14
3.6 Poradní orgán vlády nebo ústředního správního úřadu; pracovní orgán poradního orgánu vlády nebo ústředního správního úřadu	16
3.7 Veřejné konzultace.....	17
3.8 Ostatní	17
Povinnosti lobbisty.....	19
1 Registrace	19
1.1 Podmínky zápisu lobbisty v registru	19
1.2 Zápis lobbisty do registru.....	20
1.3 Změna údajů o lobbistovi	22
2 Průběh lobbování.....	22
2.1 Povinnost lobbovat pouze osobně nebo prostřednictvím lobbujiícího prostředníka. 22	
2.2 Povinnost předem upozornit lobbovaného	23
2.3 Povinnost oznámit Ministerstvu spravedlnosti, že lobbista přestal splňovat podmínku plné svéprávnosti nebo bezúhonnosti.....	23
3 Prohlášení lobbisty	24
3.1 Lobbovací období.....	24
3.2 Lhůta pro podání prohlášení.....	24

3.3	Předmět prohlášení	24
3.4	Cíl lobbování	24
3.5	Výjimka z povinnosti uvádět lobbistický kontakt.....	25
	Lobbovaný	26
1	Pojem.....	26
2	Evidence lobbovaného v registru	27
2.1	Zápis	27
2.2	Pozbytí postavení lobbovaného, výmaz z registru	28
3	Povinnost uvádět informace o lobbování	28
	Sankce	31
1	Přestupek neregistrované osoby, která lobbuje	31
2	Přestupky lobbisty	31
3	Přestupky lobbovaného	31

ÚVOD

Za účelem usnadnění implementace nové právní úpravy předkládá Ministerstvo spravedlnosti tuto metodiku, která by měla zejména lobbistům a lobbovaným sloužit jako **praktický manuál při aplikaci zákona č. 168/2025 Sb., o regulaci lobbování** (dále také jen „zákon“), **a souvisejícího změnového zákona č. 169/2025 Sb.**

Metodika je členěna do tří samostatných částí, které se uceleně věnují postupně definici pojmu lobbista a lobbování, povinnostem lobbisty, a nakonec také lobbovanému.

Předkladatel metodiky předpokládá její průběžné úpravy a doplňování v návaznosti na poznatky z praxe. Aktuální verze metodiky bude vždy ke stažení na stránkách Ministerstva spravedlnosti – Odbor střetu zájmů a boje proti korupci – Regulace lobbování.

Veškeré informace zde uvedené mají povahu metodického doporučení a konečný výklad spojený s interpretací jednotlivých ustanovení zákona může s úplnou platností poskytnout pouze soud.

Lobbista a lobbování

Pojmy

Lobbista:

- fyzická nebo právnická osoba, která
- soustavně lobbuje (osobně nebo prostřednictvím lobbujícího prostředníka) a
- je zapsána v registru.

Lobbování:

- snaha přímo ovlivnit jednání lobbovaného při
 - 1) přípravě, projednávání nebo schvalování
 - právního předpisu, opatření obecné povahy nebo koncepčního dokumentu na ústřední úrovni;
 - 2) sjednávání, vnitrostátním projednávání, vyslovování souhlasu k ratifikaci, odstoupení od nebo podpisu
 - mezinárodní smlouvy.

Soustavnost:

- větší rozsah / systematičnost / opakovanost,
- rozhodující je záměr lobbisty.

Lobbující prostředník:

- fyzická osoba zapsaná v registru, prostřednictvím které lobbista lobbuje.

Klient:

- fyzická nebo právnická osoba uvedená v registru, v jejímž zájmu lobbista lobbuje.

1 Lobbista

Lobbistou se ve smyslu § 3 zákona rozumí osoba, která **lobbuje soustavně a je zapsána v registru lobbování** (dále také jen „registr“ nebo „RELOB“). Může se jednat o **fyzickou osobu nebo osobu právnickou**. Registr zahrnuje všechny lobbující osoby (tj. i nepodnikající fyzické osoby) bez ohledu na to, zda lobbují za odměnu nebo jakýkoli jiný prospěch nebo výhodu, či nikoliv. Lobbistou může být i osoba, která lobbuje čistě ve veřejném (obecném) zájmu.

1.1 Soustavnost

Za lobbistu ve smyslu zákona je považována pouze osoba, která lobbuje soustavně. Hranice pojmu soustavnost však nejsou ostré. Obecně lze říci, že **činnost je vykonávána soustavně, pokud není vykonávána zcela nahodile nebo jednorázově**. Znak soustavnosti je tedy splněn tehdy, pokud se jedná o činnost **vykonávanou ve větším rozsahu, opakovaně nebo systematicky**.

Soustavností je třeba rozumět tedy **opakování určité činnosti, byť mezi jejími jednotlivými výkony mohou být i delší časové rozestupy** (např. každoroční lobbování ve vztahu k zákonu o státním rozpočtu). Také činnost nepravidelnou je možné pokládat za činnost soustavnou, např. nepravidelné opakované lobbování k jednomu zákonu v průběhu dlouhého legislativního procesu nebo nepravidelné jednorázové lobbování k různým (i nesouvisejícím) zákonům.

Podmínku soustavnosti lobbování lze doporučit **hodnotit ve vztahu k záměru lobbisty, tedy jako do budoucna zaměřené posouzení toho, zda lobbování má podle plánu nebo předpokladu lobbisty tvořit jeho více či méně běžnou součást (náplň) práce**. Rozhodující bude především lobbistův záměr činit tak soustavně, systematicky, opakovaně.

Už první komunikace s lobbovaným může být považována za lobbování ve smyslu zákona, jestliže má tato osoba relativně určitě pojatý záměr dané jednání opakovat, resp. činit tak soustavně *pro futuro*, např. v dílčích etapách legislativního procesu vyvíjet komunikační aktivity směřující k ovlivnění lobbovaného.

Pokud chce lobbista opakovaně vyvíjet snahu přímo ovlivnit lobbovaného ve vztahu k vybraným procesům tvorby veřejných politik, musí se předem, tedy již před první komunikací s lobbovaným, registrovat. Výjimkou je přechodné období 30 dnů po účinnosti zákona (viz kapitola 1.2 v části věnující se Povinnostem lobbisty).

Ve vztahu ke zhodnocení toho, zda je právnická nebo podnikající fyzická osoba lobbistou, je potom lhostejné, zda tato osoba vykonává lobbying např. pouze jako činnost vedlejší. Podstatné je, jsou-li naplněny zákonné znaky, které lobbování a lobbistu definují – tedy zejména soustavnost činnosti lobbisty, záměr přímo ovlivnit jednání lobbovaného a předmět ovlivnění.

V praxi se občané běžně obrací na úřady, upozorňují na negativní zkušenosti z praxe a domáhají se konkrétní změny právních předpisů. Jedná-li se o jednorázovou záležitost, pak není naplněn definiční znak soustavnosti. Pokud však tato osoba vyvíjí zmíněné aktivity opakovaně (soustavně), o lobbování by se mohlo jednat, nejde-li o individuální občanskou iniciativu dle § 2 odst. 2 písm. g) zákona (viz kapitola 3.4 části věnující se Lobbistovi a lobbování).

2 Lobbování

Zákon v § 2 definuje lobbování a stanovuje jeho rozsah pozitivním i negativním způsobem. Lobbování je **činností za účelem přímého ovlivnění jednání lobbovaného** při přípravě, projednávání nebo schvalování **právního předpisu**,¹ **opatření obecné povahy**² nebo **koncepčního dokumentu**,³ nebo při sjednávání, vnitrostátním projednávání, vyslovování souhlasu k ratifikaci **mezinárodní smlouvy** nebo k odstoupení od ní Parlamentem nebo při podpisu mezinárodní smlouvy. Zákon následně v § 2 odst. 2, 3 a 4 stanovuje, kdy určité jednání není lobbováním, ačkoliv jinak splňuje definiční znaky (viz kapitola 3).

Lobbista může lobbovat pouze osobně nebo prostřednictvím tzv. lobbujícího prostředníka, kterého za tímto účelem registroval v registru (více viz kapitola 2.1 v části pojednávající o Povinnostech lobbisty). Využití **vícero „jednorázových“ lobbujících prostředníků** tedy bez dalšího neznámá, že by se nejednalo o soustavné lobbování podle návrhu zákona. Lobbista je proto povinen registrovat prostředníka, kterého využije jen jednorázově, ledaže jde o takového, kterého využije **vedle jiných registrovaných prostředníků**, např. z důvodu jeho expertízy (odborných vstupů a stanovisek) a aniž by se takový jednorázový prostředník („expert“) lobbování sám aktivně účastnil. Takový prostředník („expert“) pak nemusí být uváděn ani v prohlášení o lobbování.

I v případě, že lobbista využívá k lobbování lobbujícího prostředníka, posuzuje se naplnění znaku soustavnosti na straně lobbisty, nikoliv prostředníka. Lobbující prostředník nicméně musí být, stejně jako lobbista, plně svéprávný a bezúhonný.

2.1 Přímé ovlivnění

Přímé ovlivnění spočívá zpravidla v **bezprostřední komunikaci lobbisty s lobbovaným**. K lobbování dochází, spočívá-li smysl komunikace **ve snaze (přímém úmyslu) ovlivnit jednání lobbovaného**. Vedle základního pojetí komunikace jako výměny či přenosu informace je tedy možné komunikaci vnímat jako **proces (vzájemného) ovlivňování a působení**. Zákon nestanoví konkrétní formy lobbování, proto podoba nebo forma takové činnosti nejsou rozhodující. Může se tak jednat o širokou škálu způsobů komunikace a jednání od ústního projevu přes elektronickou zprávu zaslanou do e-mailové schránky lobbovaného až po jeho kontaktování prostřednictvím sociálních sítí nebo mobilních aplikací.

Ne každá komunikace mezi osobou registrovanou jako lobbista na straně jedné, a osobou evidovanou jako lobbovaný na straně druhé je tedy lobbováním. Od záměru, se kterým

¹ Právním předpisem se rozumí právní předpis, který schvaluje Parlament nebo vydává vláda, ústřední správní úřad, správní úřad s celostátní působností nebo Česká národní banka, nebo věcného záměru zákona.

² Opatřením obecné povahy se rozumí opatření obecné povahy, které vydává ústřední správní úřad, správní úřad s celostátní působností nebo Česká národní banka. Příkladem opatření obecné povahy dle § 2 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona může být mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví při epidemii a nebezpečí jejího vzniku.

³ Koncepčním dokumentem se rozumí dokument obsahujícího koncepci rozvoje odvětví svěřeného ústřednímu správnímu úřadu, který schvaluje vláda nebo ústřední správní úřad. Koncepčním dokumentem dle § 2 odst. 1 písm. a) bodu 3 zákona je pak např. Akční plán boje proti korupci.

lobbista do komunikace vstupuje, se bude odvíjet, zda se jedná o lobbistický kontakt. Z pohledu zákona **je nicméně lhostejno, zda je snaha o ovlivnění úspěšná, či nikoliv.**

O přímé ovlivnění může jít i v některých případech absence **příмого kontaktu** mezi lobbistou a lobbovaným. Lobbovaný musí být slovy zákona ovlivňován přímo, nicméně lobbista může lobbovat osobně či **prostřednictvím jiné fyzické osoby – lobbujičího prostředníka**. Lobbista, který je právnickou osobou, musí lobbování provádět vždy prostřednictvím lobbujičího prostředníka.

O lobbování pak může jít i tehdy, když lobbista využije třetí osobu (odlišnou od lobbujičího prostředníka) k prostému předání dokumentů nebo jiných informací lobbovanému a tato osoba zde tedy vystupuje v roli „živého nástroje“ či „pošťáka“. Taková podmínka by nicméně nebyla splněna, kdyby cílem aktivity lobbisty bylo přesvědčit tuto třetí osobu o svém stanovisku a vyjednání jeho podpory u lobbovaných, s nimiž je třetí osoba v kontaktu.

2.2 Příprava, projednávání nebo schvalování lobbovaného dokumentu

Jednotlivé fáze přípravy, projednávání a schvalování dotčených dokumentů od sebe nebude vždy možné spolehlivě oddělit. Cílem regulace je nicméně postihnout celý proces tvorby veřejných politik, na který mohou chtít lobbisté působit.

Z hlediska zákona je první relevantní fází tvorby **právního předpisu, opatření obecné povahy a koncepčního dokumentu** jejich **příprava**. Do této fáze bude typicky spadat samotné sepisování normativních částí, důvodové zprávy a dalších doprovodných dokumentů odpovědným zaměstnancem daného úřadu, např. ministerstva. Příprava však může spočívat i jen ve sběru odborných vstupů a podnětů zvenčí či v promýšlení nebo konkretizaci záměru týkajícího se podstaty a obsahu připravovaného dokumentu.

Následuje fáze **projednávání**, kterou se rozumí proces, při kterém se nad návrhem vede diskuse, ať už interně uvnitř úřadu, s vnějšími připomínkovými místy nebo na půdě kompetentních orgánů státu, v návaznosti na jejichž vstupy a připomínky je dokument případně upravován do kompromisní podoby. V té je pak podroben **schvalování**, jehož výsledkem je rozhodnutí o přijetí či nepřijetí návrhu dokumentu nebo o jeho finálních úpravách. V této fázi se lobbisté mohou snažit ovlivnit prosté „hlasování“ (jakkoliv více či méně formalizované) odpovědných osob o návrhu nebo prosadit konkrétní změny v jeho znění.

Pojem **přípravy** dle § 2 odst. 1 písm. a) zákona je třeba vykládat široce v tom smyslu, že zahrnuje i **samotnou iniciaci vzniku nebo úpravy některého z dokumentů** spadajících do věcné působnosti zákona **ze strany lobbisty**, jestliže jsou splněny další definiční znaky lobbování. Pokud by zákon nedopadal i na tyto případy, nepostihl by

nezanedbatelnou část situací, k jejichž regulaci směřuje, neboť lobbisté často sami nastolují agendu, aniž by čekali na to, až lobbovaní přistoupí k přípravě dokumentu v jimi sledované oblasti či odvětví.

Dále se zákon dle § 2 odst. 1 písm. b) vztahuje na **sjednávání, vnitrostátní projednávání a vyslovování souhlasu k ratifikaci mezinárodní smlouvy nebo k odstoupení od mezinárodní smlouvy Parlamentem nebo podpisu mezinárodní smlouvy**. Vztahení regulace lobbování pouze na samotný ratifikační proces by nebylo efektivní, neboť v této fázi již většinou není možné text mezinárodní smlouvy měnit. Je proto třeba regulovat rovněž fáze předcházející samotnému podpisu smlouvy, ve kterých se dohadují cíle a podoba samotné mezinárodní smlouvy a za tímto účelem dochází ke snahám lobbistů do dokumentu promítnout jimi hájené a zastupované zájmy.

Na prosazování vlivu v průběhu jedné z výše uvedených fází vzniku právních předpisů a jiných dokumentů bude mnohdy možné uplatnit jednu ze zákonných výjimek z lobbování (viz kapitola 3 v části věnující se Lobbistovi a lobbování).

Od lobbování je dále třeba odlišit pouhé sdílení zkušeností z aplikační praxe např. v rámci vyhodnocování dopadů právních předpisů. Rozlišujícím kritériem zde bude záměr lobbisty, který se však bude manifestovat i navenek (např. v použitých formulacích), takže jeho seznatelnost by měla být možná i pro lobbovaného. Lobbista je nadto povinen lobbovaného upozornit na lobbování předem (k tomu viz níže). Je rozdíl mezi tím, zda lobbista přichází informovat gestora o určitých úskalích, s nimiž se potýká aplikační praxe, nebo zda se na něj snaží působit přímo **za účelem ovlivnění jeho jednání** např. v podobě provedení konkrétních změn v aktuálně projednávané novele zákona.

Uvedené lze ilustrovat na praxi pořádání kulatých stolů v komorách Parlamentu pod záštitou některého z poslanců či senátorů. Samotné zorganizování takové akce nelze bez dalšího považovat za lobbování, byť organizátoři výběrem řečníků a témat do značné míry determinují, jaké názory či stanoviska budou na akci zaznívat. Ke snaze **přímo ovlivnit jednání lobbovaného** však může dojít během akce samotné, a to ať už ze strany osob vystupujících přímo během diskuze na kulatém stole, či neformálně ze strany kohokoliv jiného v kuloárech. Rozhodující je opět záměr lobbisty přímo ovlivnit lobbovaného, naplnění znaku soustavnosti a rovněž to, zda na danou situaci nelze uplatnit některou ze zákonných výjimek (viz kapitola 3 v části věnující se Lobbistovi a lobbování).

3 Výjimky

Na řadu již dnes standardizovaných a transparentních procesů tvorby veřejných politik právní úprava regulace lobbování nedopadá. Výjimky lze rozdělit do několika skupin:

3.1 Plnění úkolů vyplývajících z pracovněprávního, služebního nebo obdobného vztahu a výkon funkce nebo činnosti v orgánu veřejného sektoru

Za lobbování **nelze** vzhledem k § 2 odst. 2 písm. a), b) a c) zákona považovat činnost při

- 1) plnění úkolů vyplývajících z pracovněprávního, služebního nebo obdobného vztahu fyzické osoby k **České republice** nebo souvisejících s výkonem **funkce** takové osoby **v orgánu České republiky**,
- 2) plnění úkolů vyplývajících z pracovněprávního nebo obdobného vztahu fyzické osoby k **právníce osobě, kterou stát**
 - převážně financuje,
 - může v ní uplatňovat rozhodující vliv nebo
 - jmenuje nebo volí více než polovinu členů v jejím statutárním nebo kontrolním orgánu nebopři výkonu činnosti fyzické osoby v orgánu takové právnické osoby, **směřuje-li plnění úkolů nebo činnost vůči lobbovanému** podle § 4 odst. 1 písm. d), e), p), q), s) nebo t) **působícímu v ministerstvu**;
- 3) plnění úkolů vyplývajících z pracovněprávního nebo obdobného **vztahu fyzické osoby k územnímu samosprávnému celku nebo při výkonu činnosti fyzické osoby v orgánu územního samosprávného celku.**

Specifická je výjimka uvedená výše pod bodem 2, která se na případy fyzických osob vykonávajících činnost v orgánu státem převážně financovaných či kontrolovaných právnických osob uplatní **pouze ve vztahu k ovlivňování úzce vymezeného okruhu lobbovaných působících v ministerstvech**. Navzdory posléze zavedené zkratce v § 5 odst. 2 zákona, podle které se ministerstvem rozumí Ministerstvo spravedlnosti, pojem „v ministerstvu“ použitý ve výše citované výjimce zahrnuje všechna ministerstva toho času v České republice zřízená zákonem.

Výjimky podle § 2 odst. 2 písm. a), b) a c) typicky mohou dopadat např. na zaměstnance ministerstva nebo státem financované právnické osoby, kteří při komunikaci s lobbovaným pouze plní své pracovní úkoly pro stát nebo jinou veřejnoprávní korporaci – prosazují zhojení legislativních mezer, iniciují vznik konkrétně zaměřených koncepcí či se z titulu svého pracovního zařazení podílejí na přípravě (podzákonných) právních předpisů. Taktéž se může jednat např. o starostu, který se z titulu své funkce v orgánu územního samosprávného celku setká s lobbovaným, aby prosazoval zájmy „své“ obce.

Úskalím výše uvedených výjimek může být rozlišení, zda daná fyzická osoba skutečně jedná s lobbovaným z pozice, na kterou je výjimka cílena. Konkrétní osoby

se nesmí zaštiťovat svým právním vztahem k veřejnoprávní korporaci, jestliže fakticky zastupují zájmy někoho jiného (např. zájmové asociace či sdružení). Bude-li tedy např. zaměstnanec státem kontrolované právnické osoby na setkání s lobbovaným zastupovat některé zájmové sdružení, půjde o jeho lobbujícího prostředníka a lobbování.

Je pak na dané osobě, aby rozlišila, z jaké pozice na konkrétním jednání vystupuje a či zájmy v danou chvíli reprezentuje a prosazuje. Pokud totiž nebude možné danou výjimku v konkrétní situaci uplatnit, nedopadá na lobbistu pouze povinnost být před lobbováním řádně registrován v Registru lobbování, ale i povinnost upozornit lobbovaného předem, že je lobbistou, a uvést, v čím zájmu lobbuje (viz kapitoly 1 a 2 v části Povinnosti lobbisty). Otázku, zda půjde o lobbying, je proto nutné vyřešit ještě před samotným uskutečněním kontaktu či schůzky s lobbovaným.

Obdobně je potřeba vyhodnotit, zda daná osoba při výkonu činnosti, která by mohla být považována za lobbying, skutečně plní úkoly vyplývající z jejího pracovního vztahu či zařazení. Výjimka se tak nebude automaticky vztahovat na vše, co konkrétní osoba činí v pracovní době či za použití pracovních nástrojů či prostředků. V tomto kontextu je vždy nezbytné zabývat se tím, co má dotčená osoba v popisu práce a co již do tohoto popisu nespadá.

3.2 Jednání komor v Parlamentu a jejich orgánů

Za lobbování není dle § 2 odst. 2 písm. d) zákona považována činnost při **jednání komor Parlamentu, tj. Poslanecké sněmovny a Senátu, a jejich orgánů**. Při jednáních komor Parlamentu dochází k výkonu ústavních pravomocí jejich členů, především k výkonu moci zákonodárné, tedy k projednávání a přijímání zákonů, a to transparentním způsobem a pod veřejnou kontrolou. Schůze komor jsou až na výjimky přístupné veřejnosti nebo přímo přenášeny on-line.

Obě komory Parlamentu zřizují jako své orgány **výbory a komise**. Činnost orgánů Poslanecké sněmovny upravuje zákon č. 90/1995 Sb., o jednacím řádu Poslanecké sněmovny, ve znění pozdějších předpisů. Poslanecká sněmovna zřizuje z poslanců **mandátový a imunitní výbor, petiční výbor, rozpočtový výbor, kontrolní výbor, organizační výbor, výbor pro mediální záležitosti, výbor pro evropské záležitosti a další výbory**, na nichž se usnese. Činnost orgánů Senátu upravuje zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů. Senát zřizuje ze senátorů **organizační výbor, mandátový a imunitní výbor a další výbory**, na nichž se usnese. Každý výbor pak může zřídit pro řešení určité otázky nebo souboru otázek podvýbor. Rovněž členem podvýboru může být jen poslanec či senátor.

Komunikace na jednání orgánů Parlamentu jsou rovněž pod veřejnou kontrolou (v případě výborů a komisí) nebo alespoň pod kontrolou členů těchto komor a dalších osob účastnících se

jejich schůzí (v případě podvýborů). Z jednání se pořizují záznamy či zápisy, stejně tak se vede seznam jejich účastníků.

Z těchto důvodů komunikace s lobbovaným **přímo na jednání komor a jejich orgánů není považována za lobbování**, ačkoliv by tato činnost jinak znaky lobbování (materiálně) naplnila. Naproti tomu poslanecké a senátorské kluby mezi orgány komor v souladu s judikaturou Ústavního soudu řazeny nejsou; citovaná výjimka se ve vztahu k nim tedy neuplatní.

Do výše uvedené výjimky **nespadne** neformální komunikace (kuloární jednání) mezi lobbistou a lobbovaným, při které není přítomen prvek veřejnosti nebo kolegiálního dohledu, byť by k ní došlo v prostorách komor **Parlamentu či jejich orgánů a v průběhu jejich jednání nebo v bezprostřední souvislosti s ním**. V takovém případě by se – za předpokladu splnění dalších podmínek – zásadně jednalo o lobbování dle zákona.

Výjimka se nevztáhne ani na situace, kdy bude ze strany **lobbisty před samotným jednáním výboru** zaslán jeho členům seznam návrhů a požadavků, které dotčený lobbista prosazuje. Zákon totiž stanoví, že z definice lobbování je vyňata pouze činnost **při jednání** orgánu komor. Pokud však lobbista shodné požadavky současně uplatní osobně přímo na jednání výboru, výjimka se bude vztahovat i na zaslání podkladů k jednání.

3.3 Jednání orgánu politické strany nebo hnutí

Za lobbování není dle § 2 odst. 2 písm. e) zákona považována činnost při **jednání orgánu politické strany nebo politického hnutí**.

Činnost politických stran upravuje zákon č. 424/1991 Sb., o sdružování v politických stranách a v politických hnutích, ve znění pozdějších předpisů. Zákon předpokládá zřízení **statutárního, rozhodčího a revizního orgánu; konkrétní podoba orgánů je jinak ponechána na stanovách politické strany nebo politického hnutí**. V praxi jsou běžné např. **výbory, předsednictva, rady, kongresy či sněmy**, které mohou vznikat též na různé úrovni (místní, regionální, celostátní atd.). **Komunikace, která probíhá při jednání těchto orgánů, není považována za lobbying, byť může být činěna s cílem ovlivnit jednání lobbovaného**. Z pohledu zákona se jedná o legitimní způsob prosazování politického programu na fóru kontrolovaném politickou stranou. Obecně lze prosazování zájmů, směrů a idejí jednotlivými straníky, jejich skupinami či tzv. „křídly“ ve straně považovat za nezbytný prvek fungování reprezentativní demokracie. Je vnitřní záležitostí politické strany nebo hnutí, jakou agendou se zabývají jejich členové a orgány dané stanovami. Ingerence státní regulace do interních poměrů politických stran musí být uměřená, aby nedošlo k ohrožení ústavně zaručeného principu svobodného sdružování v politických stranách.

Je tedy primárně na samotné politické straně, jak otevřenou a transparentní platformu pro svou vnitřní komunikaci v rámci svých orgánů zvolí, neboť i tato skutečnost může hrát roli při získávání důvěry voličů.

Činností podle tohoto **ustanovení nejsou míněny neformální komunikace uskutečněné mezi lobbistou a lobbovaným**, ke kterým dochází mimo jednání orgánu politické strany nebo hnutí, byť by se odehrávaly v úzké časové souvislosti s ním. V takovém případě by se – za předpokladu splnění dalších podmínek – zásadně **jednalo o lobbování dle zákona**.

3.4 Komunikace prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků, výkon petičního práva, individuální občanská iniciativa

Za lobbování není dle § 2 odst. 2 písm. f) zákona považována **komunikace prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků**, neboť se jedná o dostatečně transparentní nástroj pro výměnu názorů a informací, který umožňuje párování konkrétních návrhů a požadavků uplatněných k právnímu předpisu nebo jinému dokumentu s konkrétním lobbistou. Komunikací prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků může být např. diskuse v televizním pořadu nebo tisková zpráva či otevřený dopis určené lobbovanému v tištěných novinách nebo na zpravodajských serverech. Naopak uveřejnění stanoviska lobbisty k připravovanému dokumentu na vlastních internetových stránkách by k uplatnění citované výjimky bez dalšího nestačilo.

Za lobbování není dle § 2 odst. 2 písm. g) zákona považován ani ústavně zaručený **výkon práva petičního**, tedy práva osoby nebo skupiny osob obracet se na státní orgány se žádostmi, návrhy a stížnostmi ve věcech veřejného nebo jiného společného zájmu. Petiční právo je upraveno v zákoně č. 85/1990 Sb., o právu petičním, ve znění pozdějších předpisů. Může se jednat např. o petici, která je určena přímo do rukou ministra a usiluje o změnu právní úpravy v oblasti práv na ochranu zvířat. Taková forma komunikace není lobbováním.

Za lobbování nebude ve smyslu § 2 odst. 2 písm. g) zákona považována ani **individuální občanská iniciativa**. Individuální občanskou iniciativu bude od lobbování odlišovat zejména skutečnost, že **v jejím případě se bude jednat o činnost jednotlivce nereprezentujícího žádný skupinový zájem, která je zpravidla (nikoliv nutně) jednorázová**.

Za individuální občanskou iniciativu je možno považovat též situaci, kdy **jednotlivec, byť opakovaně**, předkládá lobbovanému podnět k přijetí, změně nebo zrušení právního předpisu či jiného zákonem vymezeného dokumentu, avšak činí tak **neorganizovaně a nesystematicky a nereprezentuje žádnou ze zájmových skupin**. Taková činnost bude mít z povahy věci řádově menší potenciál jednání lobbovaných skutečně ovlivnit.

Ze své povahy by individuální občanská iniciativa měla být vyhrazena toliko pro fyzické

osoby. Spolky, sdružení, asociace a jiné subjekty sdružující osoby nebo majetek nemohou uvedenou výjimku využít s ohledem na skutečnost, že se v případě jejich aktivit nejedná o iniciativu individuálních (jednotlivých) občanů. Pokud tedy právnická osoba (např. nadace zabývající se ochranou zvířat nebo spolek na podporu práv obětí trestných činů) bude usilovat o přímé ovlivnění lobbovaného v průběhu vymezených procesů tvorby veřejných politik, nebude se na ni výjimka pro individuální občanskou iniciativu vztahovat.

Výjimka pro individuální občanskou iniciativu se (ne)uplatní v následujících situacích:

- ☒ snaha o přímé ovlivnění lobbovaného;
- ☒ soustavnost;
- ☒ prosazování individuálního zájmu jednotlivce;
- ☐ reprezentace skupinového zájmu;
- ☐ aktivita sdružení, asociace, spolku, nadace...

3.5 Uplatňování připomínky a její vypořádání podle pravidel pro přípravu právních předpisů nebo koncepčních dokumentů; konzultace předcházející předložení do meziresortního připomínkového řízení

Za lobbování nebude dle § 2 odst. 2 písm. h) zákona považováno **uplatňování připomínky** k návrhu právního předpisu nebo koncepčního dokumentu a vypořádání takové připomínky **podle pravidel pro přípravu právních předpisů nebo koncepčních dokumentů**. Ustanovení § 2 odst. 2 písm. l) pak stanoví výjimku pro **konzultace předcházející předložení návrhu právního předpisu do meziresortního připomínkového řízení (MPŘ) iniciované lobbovaným** (viz kapitola 3 v části o Lobbovaném).

Uvedené výjimky se vztahují zejména na tzv. **meziresortní připomínkové řízení**, přičemž pravidly pro přípravu návrhů právních předpisů nebo strategických dokumentů se rozumí především **Legislativní pravidla vlády**. V současné době je meziresortní připomínkové řízení dostatečně transparentní a veřejnosti přístupné prostřednictvím aplikace VeKLEP – veřejné části elektronické knihovny legislativního procesu. VeKLEP umožňuje procházet veškerou připravovanou legislativu, která nepodléhá režimu utajení. Funkci VeKLEP budou postupně nahrazovat systémy e-Legislativa a e-Sbírka.

Co vymezují [Legislativní pravidla vlády](#)?

- okruhy připomínkových míst;

- lhůty a způsob uplatnění připomínek;
- formulování připomínek a jejich odůvodnění;
- proces vypořádání připomínek.

Je ovšem třeba důsledně rozlišovat v jaké pozici připomínkové místo vystupuje, respektive na která jeho konkrétní jednání dopadá výjimka. Pro uplatnění výjimky je zapotřebí, aby uplatňování připomínek probíhalo prostřednictvím eKLEP (resp. e-Sbírky, e-Legislativy) či na veřejných konzultacích a aby byla při této činnosti dodržována pravidla pro přípravu právních předpisů nebo koncepčních dokumentů. Ostatní aktivity, při nichž dochází ke snaze ovlivnit lobbované mimo rámec těchto pravidel, je třeba považovat za lobbování. V tomto smyslu tedy citovaná výjimka dle § 2 odst. 2 písm. h) dopadne pouze na tzv. připomínková místa.

Na druhé straně je z hlediska uplatnění výjimky bez významu, o jaký typ připomínky se jedná (doporučující X zásadní) či jaké připomínkové místo ji předkládá (povinné X nepovinné).

Pokud lobbista uplatní připomínku v MPŘ podle stanovených pravidel, **nejedná se o lobbování**. Pokud se však lobbista obrátí na lobbovaného se stejnou připomínkou mimo MPŘ (např. po jeho skončení), **již se o lobbování jedná**. Lobbista však takové lobbování z důvodu dostatečné transparentnosti jím uplatněných návrhů a požadavků **nemusí znovu uvádět v prohlášení lobbisty** (§ 11 odst. 6 zákona). Aby bylo možné citované výjimky z prohlášení lobbisty využít, měla by připomínka uplatněná v MPŘ splňovat parametry dané čl. 5 odst. 6 Legislativních pravidel vlády, tedy zejména být formulována jednoznačně a konkrétně, být řádně odůvodněna a při požadavku nahrazení textu obsahovat novou formulaci. V případě podávání příliš obecných a vágně formulovaných připomínek by využití výjimky z prohlášení lobbisty nebylo možné využít. Z hlediska možnosti uplatnění výjimky z prohlášení lobbisty není nutné, aby se již uplatněná připomínka v MPŘ shodovala s následným lobbováním (po MPŘ) zcela. Je nicméně důležité, aby docházelo k překryvu alespoň v podstatných znacích.

Uvedenou výjimku z prohlášení lobbisty může zároveň využít **pouze ten lobbista, který danou připomínku v MPŘ uplatnil**. Smyslem této výjimky je totiž ušetřit nadbytečné administrativní zátěže ty subjekty, které se pod konkrétní připomínku (návrh nebo požadavek) již transparentně „podepsaly“ v rámci MPŘ. Pokud by stejnou připomínku po skončení MPŘ prosazoval např. jeden z členů zájmového sdružení, jež připomínku uplatnilo v rámci MPŘ, který s touto připomínkou není explicitně spojen, bude muset takové lobbování uvést ve svém prohlášení lobbisty.

Pod uplatňování připomínek k návrhu právního předpisu nebo koncepčního dokumentu a vypořádání takových připomínek podle pravidel pro přípravu právních předpisů nebo koncepčních dokumentů mohou spadat mimo popisovaného postupu i další činnosti. Jedná se

např. o proces projednávání návrhů a opatření, která se významně týkají vysokých škol, ve smyslu § 92 odst. 3 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), ve znění pozdějších předpisů. Jestliže taková jednání mezi ministrem školství, mládeže a tělovýchovy a zástupci reprezentace vysokých škol budou probíhat standardizovaným transparentním způsobem odpovídajícím zákonnému vymezení, nebudou považována za lobbování. V praxi se může jednat o proces připomínkování strategie vzdělávací politiky, strategického záměru ministerstva pro oblast vysokých škol a vzdělávacích programů či o projednávání nařízení vlády nebo vyhlášek ministerstva týkajících se školství (např. nařízení vlády o standardech pro akreditace ve vysokém školství, vyhláška Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy o postupu a podmínkách při zveřejnění průběhu přijímacího řízení na vysokých školách).

Lobbováním nebude vzhledem k § 2 odst. 2 písm. l) zákona ani **konzultace předcházející předložení návrhu právního předpisu do meziresortního připomínkového řízení, která byla iniciována lobbovaným**. Lobbovaný je nicméně povinen uvést informace o takové schůzce do legislativní stopy podle § 12 odst. 4 zákona (viz kapitola 3 v části o Lobbovaném).

3.6 Poradní orgán vlády nebo ústředního správního úřadu; pracovní orgán poradního orgánu vlády nebo ústředního správního úřadu

Za lobbování nebude vzhledem k § 2 odst. 2 písm. i) zákona považována činnost při jednání **poradního orgánu vlády nebo ústředního správního úřadu**. Poradními orgány vlády nebo ústředního správního úřadu jsou míněny ty orgány, které byly zřízeny přímo zákonem či formálním aktem (statutem) schváleným vládou nebo ústředním správním úřadem, jejichž jednání jsou upravena jednacím řádem a seznam jejichž členů je zpravidla veřejný. Jedná se např. o Legislativní radu vlády, Radu vlády pro lidská práva, Radu vlády pro energetickou a surovinovou strategii, Radu hospodářské a sociální dohody, ale i poradní komise a pracovní skupiny při ministerstvech. Z jednání uvedených poradních orgánů jsou běžně pořizovány záznamy, odborné a mediální výstupy. Veřejnost má zpravidla přístup k informaci o tom, co bylo předmětem jejich jednání a nejeví se proto jako nutné expertní diskuse na jednání poradních orgánů podřizovat další formě prohlášení.

Naopak pracovní skupiny (poradní sbory, výbory apod.) organizačně spadající pod poradní orgány vlády nebo ústředních správních úřadů, ať již dlouhodobějšího či *ad hoc* charakteru, mohou být prostředkem netransparentního lobbování zájmových skupin se sníženou možností veřejné kontroly. Proto do výjimky z regulace **pracovní orgány poradních orgánů vlády nebo ústředního správního úřadu** spadají dle § 2 odst. 2 písm. j) zákona pouze v případě, jsou-li **seznamy členů uveřejňovány způsobem umožňujícím dálkový přístup (vždy) a dále jsou-li stejným způsobem uveřejňovány buď zápisy z jednání pracovních orgánů nebo alespoň jimi přijatá usnesení**. Příkladem takového orgánu může být Pracovní komise předsedy Rady vlády pro koordinaci boje s korupcí k lobbingu. Uveřejňování uvedených informací je spíše běžnou praxí, nelze však vyloučit odchylky od této praxe.

3.7 Veřejné konzultace

O lobbování se nebude dle § 2 odst. 2 písm. k) zákona jednat v případě vystupování na **veřejných konzultacích**, které jsou organizovány s cílem získat stanoviska a zjistit postoje a názory všech zainteresovaných stran, odborné veřejnosti či občanů. O veřejnou konzultaci se bude jednat tehdy, pokud bude apriorně **přístupná (odborné) veřejnosti bez významnějšího prvku kontroly či autorizace účastníků**, tj. za podmínky, že nikomu nebude formálně-preventivně ani fakticky bráněno se veřejných konzultace zúčastnit (veřejná přístupnost).

Účastníkem veřejné konzultace bude typicky adresát právní úpravy z řad různých profesních skupin či osoba s expertízou nebo zkušeností s aplikací daného předpisu. V rámci veřejných konzultací účastník zpravidla toliko informuje gestora o určitých úskalích, s nimiž se potýká aplikační praxe, případně se na něj snaží v jejich světle otevřenou formou působit a navrhnout konkrétní úpravy či řešení.

Jako příklad lze uvést veřejnou konzultaci k návrhu nového akčního plánu Partnerství pro otevřené vládnutí, kterou vyhlásilo Ministerstvo spravedlnosti. Podobně Ministerstvo životního prostředí vyhlásilo v minulosti veřejnou konzultaci k přípravě aktualizace Národního programu snižování emisí ČR. V těchto případech se jednalo o veřejnou konzultaci ke koncepčnímu dokumentu.

3.8 Ostatní

Za lobbování nejsou dle § 2 odst. 3 písm. a) zákona považovány ani situace, kdy lobbista nebo lobbovaný komunikují s **představiteli cizího státu nebo mezinárodní organizace**. Právní regulace totiž nemůže zasahovat do diplomatických styků se zahraničím. Jako příklad může posloužit komunikace ministra s generálním tajemníkem OSN, který ministra upozorňuje, že je ve vztahu k plnění mezinárodních závazků potřeba změnit českou legislativu v dotčené oblasti.

Za lobbování není ve smyslu § 2 odst. 3 písm. b) zákona považována ani komunikace týkající se **utajovaných informací** podle zákona upravujícího ochranu utajovaných informací a bezpečnostní způsobilost. Stejně tak není za lobbování považována činnost **týkající se** informace o činnosti poskytovatele základní služby podle zákona o odolnosti kritické infrastruktury nebo subjektu kritické infrastruktury anebo opatřeních k zajišťování nebo zvyšování odolnosti subjektu kritické infrastruktury, **pokud by její poskytnutí mohlo ohrozit poskytování základní služby subjektem kritické infrastruktury nebo zajištění odolnosti subjektu kritické infrastruktury**.

Výjimka reaguje na novou koncepci ochrany kritické infrastruktury, která bude zakotvena v zákoně o odolnosti subjektů kritické infrastruktury a o změně souvisejících zákonů (zákon o kritické infrastruktuře), který je aktuálně v legislativním procesu. V návaznosti na vydání prováděcích právních předpisů k tomuto zákonu pak bude konkrétněji vymezen i rozsah uvedené výjimky.

Lobbováním ve smyslu § 2 odst. 4 zákona není ani činnost vykonávána **fyzickou osobou, pro niž by uveřejnění informace o lobbování představovalo riziko ohrožení jejího života či zdraví ve státě, který nelze považovat za bezpečnou zemi původu podle zákona upravujícího mezinárodní ochranu**. Uvedené ustanovení bude typicky dopadat na zahraniční aktivity nestátních neziskových organizací z rizikových zemí včetně jejich účasti na jednání např. se zástupci české vlády, jehož cílem je výměna informací a zvýšení odolnosti České republiky vůči hybridním hrozbám a vlivovým operacím včetně působení zahraničních zpravodajských služeb.

Povinnosti lobbisty

Základní povinnosti lobbisty:

- 1) Registrovat se;
 - Lobbista prostřednictvím RELOB ohlásí Ministerstvu spravedlnosti záměr lobbovat.
 - Pokud splňuje zákonné podmínky, Ministerstvo spravedlnosti jej do 7 dnů registruje.
- 2) Vyznačit změnu podstatných údajů (např. změnu v osobě klienta nebo prostředníka) před pokračováním v lobbování;
- 3) Lobbovat osobně nebo prostřednictvím registrovaného lobbujícího prostředníka;
- 4) Na počátku lobbování upozornit lobbovaného, že je lobbistou a v zájmu koho lobbuje;
- 5) Podávat prohlášení o lobbistických kontaktech;
- 6) Oznámit Ministerstvu spravedlnosti, že přestal splňovat některou z podmínek pro lobbování.

1 Registrace

Aby mohl lobbista legálně lobbovat, musí být zapsaný v registru. Za tímto účelem učiní **ohlášení jeho správci, tj. Ministerstvu spravedlnosti**. Podmínkou zápisu je dle § 6 odst. 2 zákona, aby lobbista byl plně svéprávný a bezúhonný. Technické stránce registrace a práce v RELOB se věnuje speciální metodika práce s registrem.

1.1 Podmínky zápisu lobbisty v registru

Svéprávnost je definována jako způsobilost právně jednat, tj. nabývat pro sebe vlastním právním jednáním práva a zavazovat se k povinnostem. Plně svéprávným se člověk stává zletilostí, tedy dosažením osmnáctého roku věku. Před dovršením osmnáctého roku věku může fyzická osoba nabýt plné svéprávnosti přiznáním svéprávnosti ze strany soudu, nebo uzavřením manželství.

Za **bezúhonnou** se ve smyslu § 6 odst. 2 zákona nepovažuje osoba, která byla pravomocně odsouzena **za zvlášť závažný zločin** nebo za některý z **taxativně vyjmenovaných korupčních trestných činů** *stricto sensu*, pokud se na danou osobu nehledí, jako by nebyla odsouzena. Za bezúhonnou se nepovažuje ani osoba, která byla v cizině pravomocně uznána vinnou za čin, jehož znaky jsou obdobné znakům zvlášť závažného zločinu nebo některého z korupčních

trestných činů dle českého trestního zákoníku. Překážkou je dále **výkon správního trestu zákazu činnosti** nebo **výkon trestu zákazu činnosti, které spočívají v zákazu lobbování**.

Jde-li o právnickou osobu, musí podmínku bezúhonnosti splňovat rovněž **každý člen jejího statutárního orgánu**, a to bez ohledu na to, zda těchto členů právnická osoba využívá k lobbování.

1.2 Zápis lobbisty do registru

Osoba, která hodlá (soustavně) lobbovat, musí dle § 6 odst. 1 zákona **ohlásit Ministerstvu spravedlnosti záměr lobbovat** a prokázat přitom svoji totožnost způsobem umožňujícím dálkový přístup (prostřednictvím NIA ID, tedy státem poskytovaným prostředkem elektronické identity). Ohlašovatel přitom vkládá **údaje do registru prostřednictvím k tomu určeného elektronického rozhraní**. V ohlášení ohlašovatel uvede požadované údaje; jedná se především o jméno (název), adresu a identifikační číslo, bylo-li přiděleno. Právnická osoba vždy uvede také jméno a příjmení osoby, **jejímž prostřednictvím lobbuje**. Ohlašovatel je povinen dále uvést **údaje o osobě, v jejímž zájmu lobbuje** („klient“).

Pokud lobbista využívá **lobbujícího prostředníka**, musí při registraci (a nejpozději pak před prvním lobbováním, pokud takovou osobu při registraci neidentifikuje) uvést do registru také tuto osobu. Tou může být pouze osoba fyzická, která splňuje zákonné podmínky (svéprávnost a bezúhonnost). Právnická osoba z povahy věci lobbuje prostřednictvím lobbujícího prostředníka (fyzické osoby) vždy. Může se jednat o člena jejího statutárního nebo jiného orgánu, běžného zaměstnance i externí osoby.

Jednotlivé prostředníky lobbista uvádí také ve svých prohlášeních o lobbistické činnosti, ve kterých je „páruje“ s konkrétním dokumentem, návrhy a požadavky, k jejichž prosazení lobbujícího prostředníka (či prostředníky) využil. Počet lobbujících prostředníků je neomezený.

Obdobně jako v případě lobbujícího prostředníka, i **klienta** (osobu, v jejímž zájmu lobbista lobbuje) uvádí lobbista při ohlášení, případně před počátkem lobbování, a dále také u jednotlivých lobbovaných dokumentů v prohlášení lobbisty. Rovněž počet klientů je neomezený.

Identifikace osoby, v jejímž zájmu lobbista lobbuje (klienta), zpravidla nebude činit problém v případě profesionálních lobbistů. Oproti tomu v případě **lobbujících komor či svazů** s někdy i desítkami tisíc členů je třeba odlišit zhruba **tři typové situace**.

- 1) První možnost zahrnuje lobbování **v zájmu celé členské základny nebo její převážně většiny**, například snahu o snížení daňové zátěže podnikajících právnických osob. V takovém případě není třeba klienta do registru zapisovat – lze dovodit, že **prosazovaný zájem je zájmem lobbisty samotného**.

- 2) Druhou variantou je lobbování **ve prospěch určitého sektoru (části členské základny)**, které je žádoucí v registru zachytit buď obecnou formulací typu „členové z řad výrobců a prodejců v oblasti automobilového průmyslu“, nebo uvedením konkrétní sektorové organizace-kolektivního člena (profesní organizace, svazu, cechu apod.).
- 3) Ve třetím případě se bude jednat **o zprostředkované zastupování zájmů konkrétní fyzické či právnické osoby** s vysokým vlivem na činnost dané lobbující organizace (komory, svazu), kdy cílem lobbování může být dílčí technická změna zákona konvenující právě úzce vymezeným zájmům této osoby. Takovou osobu je pak třeba uvést v registru jako klienta.

Po vyplnění povinných údajů v registru Ministerstvo spravedlnosti následně **ověří, zda je ohlašovatel plně svéprávný, a vyžádá si výpis z rejstříku trestů** (§ 6 odst. 3 zákona). **Ohlašovatelé bez ohledu na jejich státní příslušnost nebo adresu sídla či pobytu musí čestně prohlásit**, že nebyli ani v zahraničí odsouzeni za trestný čin, který má znaky **zvláště závažného zločinu** nebo jednoho z taxativně **vyjmenovaných korupčních trestných činů**. Toto prohlášení ohlašovatel vyplní přímo prostřednictvím elektronického formuláře v registru; to se týká i osob, jejichž prostřednictvím lobbista lobbuje.

Ohlašovatele, který splňuje zákonné podmínky, Ministerstvo spravedlnosti do **7 dnů ode dne ohlášení zaregistruje do Registru lobbování** (§ 6 odst. 4 zákona). Každé registrované osobě Ministerstvo spravedlnosti přidělí **jedinečný bezvýznamový identifikátor**. Nehledě na to, v jaké „ roli“ budou v průběhu času lobbista nebo lobbovaný v Registru lobbování vystupovat, bude jim jedinečný bezvýznamový identifikátor zachován. **Právníkům osobám Ministerstvo spravedlnosti zašle do datové schránky přihlašovací údaje**.

Oprávnění k lobbování vzniká až dnem zápisu do registru (§ 6 odst. 1 zákona). Smyslem tohoto ustanovení je, aby si každý lobbovaný mohl jednoduše prostřednictvím registru ověřit, že osoba, s níž jedná, je lobbistou či osobou, která lobbistu fakticky zastupuje (prostředníkem), případně také v čím zájmu tyto osoby jednají. Do okamžiku zápisu není lobbista oprávněn lobbovat.

Dle přechodného ustanovení zákona (§ 16 odst. 1) mohou osoby, které k datu nabytí účinnosti zákona soustavně lobbovaly, **v období 1.-31. 7. 2025** legálně lobbovat i bez registrace. To platí za předpokladu, že v tomto časovém úseku učiní ohlášení lobbistické činnosti u Ministerstva spravedlnosti. Ministerstvo spravedlnosti takového ohlašovatele zapíše do registru do 30 dnů ode dne ohlášení. V případě marného uplynutí přechodného období mohou lobbisté začít lobbovat až v okamžiku, kdy budou zapsáni v registru (běžný režim dle § 6 odst. 1 zákona).

Vzhledem k tomu, že zákon za lobbistu považuje osobu, která **lobbuje soustavně a je zapsána v registru**, se veškeré povinnosti lobbistů podle zákona vztahují na osoby, které učiní ohlášení v přechodném období, až od okamžiku jejich zápisu do registru.

Pokud při ohlášení ohlašovatel neuvede některý z požadovaných údajů, Ministerstvo spravedlnosti ho vyzve, aby jej **do 15 dnů doplnil** (§ 6 odst. 7 zákona). Nedoplní-li chybějící údaje ve stanovené lhůtě, ministerstvo zahájí řízení a **rozhodne o tom, že oprávnění k lobbování nevzniká**. Rozhodnutí je prvním úkonem ministerstva v řízení. Obdobně ministerstvo postupuje, pokud zjistí, že ohlašovatel nesplňuje **podmínku plné svéprávnosti nebo bezúhonnosti** (§ 6 odst. 6 zákona).

Proti rozhodnutí ministerstva lze podat **rozklad**. Rozklad se podává u Ministerstva spravedlnosti do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. O rozkladu rozhodne ministr spravedlnosti na podkladě návrhu rozkladové komise ministerstva, která je jeho kolegiálním, odborným a poradním orgánem. Ministr může na podkladě rozkladu rozhodnutí zrušit nebo změnit (pokud se tím plně vyhoví rozkladu), nebo rozklad zamítne a rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu potvrdí. V případě, že osoba neuspěje s rozkladem, může podat žalobu proti rozhodnutí, která se podává u Městského soudu v Praze ve lhůtě 2 měsíců od dne doručení rozhodnutí o rozkladu.

1.3 Změna údajů o lobbistovi

Dojde-li ke změně zapsaných údajů (včetně těch o lobbujícím prostředníkovi či klientovi), je lobbista povinen tuto změnu před pokračováním v lobbování vyznačit v registru (§ 11 odst. 1). Aktuálnost údajů je velmi podstatná nejenom pro dohledový úřad, ale také pro samotné lobbované.

2 Průběh lobbování

2.1 Povinnost lobbovat pouze osobně nebo prostřednictvím lobbujícího prostředníka

Lobbista je dle § 12 odst. 1 zákona oprávněn provádět lobbistickou činnost **pouze osobně nebo prostřednictvím fyzické osoby, kterou uvedl v registru**. Lobbisté, kteří jsou **právníckými osobami, uvedou osobu fyzickou, jejímž prostřednictvím lobbuje, do registru vždy**.

Fyzické a právnícké osoby mohou **k lobbování za sebe zmocňovat jiné fyzické osoby**. Lobbujícím prostředníkem může být člen orgánu právnícké osoby nebo její zaměstnanec (*in-house* lobbista), případně i jiná osoba. Zastupuje-li zájmy fyzické nebo právnícké osoby **profesionální lobbista, má postavení lobbisty právě tento profesionální lobbista; zastoupená fyzická nebo právnícká osoba má pak postavení klienta**. Také lobbující prostředník musí splňovat podmínku **plné svéprávnosti a bezúhonnosti**.

Lobbista může mít více lobbujících prostředníků. Lobbování různých lobbujících prostředníků je přičitatelné témuž lobbistovi. Zákon naopak nepočítá s možností, **aby lobbující prostředník pověřil lobbováním dalšího prostředníka. Řetězení lobbujících prostředníků tedy není možné.**

2.2 Povinnost předem upozornit lobbovaného

Lobbista je dle § 12 odst. 2 zákona povinen upozornit lobbovaného na to, že je **registrovaným lobbistou, a uvést, v zájmu jaké osoby lobbuje**. Upozornění musí přijít ještě **před zahájením lobbování** tak, aby lobbovaný měl možnost jednání odmítnout, nebo se ho neúčastnit. To samé platí i pro prostředníka.

Lobbovaný má dle § 12 odst. 3 zákona možnost požádat lobbistu o **písemné potvrzení toho, že lobbovaného před lobbováním upozornil na skutečnost, že je registrovaným lobbistou**. To samé platí i pro lobbujícího prostředníka, ačkoliv v jeho případě není možné vyvozovat veřejnoprávní odpovědnost za porušení této povinnosti.

Povinnost upozornit lobbovaného vzniká až v okamžiku **bezprostředně předcházejícím** (slovy zákona „počátek“) **samotnému lobbování**. Lobbista tak nemusí lobbovaného o tom, že je lobbistou, informovat např. již při sjednávání schůzky, ačkoliv i takový postup by bylo zřejmě možné akceptovat (*argumentum a fortiori*). Na druhou stranu by zřejmě nebylo možné akceptovat splnění zákonné povinnosti tím, že lobbista upozornění vloží do e-mailu takovým způsobem, že toto splývá s ostatním textem, což jej činí lehce přehlédnutelným. Jestliže však lobbista lobbuje výhradně prostřednictvím elektronické komunikace (tj. nikoliv až na samotné osobní schůzce), tzn. zasílá lobbovanému návrhy a požadavky písemně, pak povinnost upozornění splní uvedením této skutečnosti dostatečně čitelně na začátku e-mailu či zprávy.

2.3 Povinnost oznámit Ministerstvu spravedlnosti, že lobbista přestal splňovat podmínku plné svéprávnosti nebo bezúhonnosti

Lobbista je dle § 8 odst. 1 zákona povinen **oznámit Ministerstvu spravedlnosti do 10 dnů ode dne, kdy taková skutečnost nastane, že on sám nebo člen jeho statutárního orgánu přestal splňovat podmínku plné svéprávnosti nebo bezúhonnosti**. Následně ministerstvo tuto skutečnost vyznačí v registru. Ministerstvo může omezení svéprávnosti nebo ztrátu bezúhonnosti vyznačit v registru i tehdy, **pokud se o tom dozví jinak než od samotného lobbisty**.

Oprávnění lobbisty k lobbování **zaniká dnem, kdy ministerstvo vyznačí v registru, že lobbista přestal splňovat uvedené zákonné podmínky** (§ 8 odst. 3 zákona). Pokud se ministerstvo o těchto skutečnostech dozví jinak než od lobbisty, vyrozumí současně lobbistu o zániku oprávnění k lobbování.

Oprávnění k lobbování zaniká také smrtí nebo zánikem lobbisty (§ 8 odst. 4 zákona).

Údaje o lobbistovi budou z registru vymazány po uplynutí 8 let od zániku oprávnění k lobbování, nedojde-li během této doby k jeho opětovnému zápisu do registru (§ 10 zákona).

3 Prohlášení lobbisty

3.1 Lobbovací období

V § 11 odst. 2 zákona jsou vymezena tzv. lobbovací období trvající **od 1. ledna do 30. června a od 1. července do 31. prosince** příslušného kalendářního roku.

3.2 Lhůta pro podání prohlášení

Lobbista je dle § 11 odst. 3 zákona povinen do registru nejpozději **do 30 dní po uplynutí příslušného lobbovacího období** (tedy kalendářního pololetí) uložit **v elektronické podobě** prohlášení lobbisty o lobbování za uplynulé lobbovací období, v němž uvede vymezené údaje o lobbistických kontaktech.

Lobbista je rovněž povinen uložit do registru prohlášení lobbisty do 30 dnů po zániku oprávnění k lobbování.

3.3 Předmět prohlášení

V prohlášení lobbisty je lobbista povinen dle § 11 odst. 4 zákona **ve vztahu k cíli**, kterého se lobbováním snažil dosáhnout v daném lobbovacím období, uvést

- 1) jméno, popřípadě jména, a příjmení **lobbovaného**, u kterého lobboval,
- 2) **orgán veřejné moci nebo organizační složku státu**, ve které lobbovaný působí, a funkci **nebo zařazení lobbovaného**,
- 3) jméno, popřípadě jména, a příjmení fyzické **osoby, jejímž prostřednictvím lobbista lobboval**, a
- 4) jméno, popřípadě jména, a příjmení nebo název **osoby, v jejímž zájmu lobbista lobboval**.

Pokud nedošlo v uplynulém lobbovacím období k lobbistickému kontaktu (lobbování), je lobbista povinen do prohlášení uvést jen tuto skutečnost (§ 11 odst. 6 zákona).

3.4 Cíl lobbování

Cílem se ve smyslu § 11 odst. 5 zákona rozumí **návrhy a požadavky, které lobbista uplatňuje k návrhu právního předpisu, opatření obecné povahy, koncepčního dokumentu nebo mezinárodní smlouvě.**

Z popisu cíle lobbování by mělo být zřejmé, čeho a jakým způsobem se lobbista snaží dosáhnout. Kupříkladu daň z nadměrných zisků byla zavedena novelou energetického zákona. V daném případě by jako cíl mělo být uvedeno přinejmenším „dočasné zavedení mimořádné

daně z nadměrného zisku pro společnosti z oblasti výroby a obchodu s energiemi, bankovníctví, petrolejářství a těžby a zpracování fosilních paliv“. Vhodné je pak uvést konkrétní ustanovení, jejichž změnu/zrušení/zavedení lobbista požaduje, případně shrnout alespoň podstatu požadované změny.

3.5 Výjimka z povinnosti uvádět lobbistický kontakt

V prohlášení lobbisty lobbista dle § 11 odst. 7 zákona není povinen uvádět informace **o lobbistickém kontaktu**, který se týkal **návrhu nebo požadavku uplatněných jako připomínka v meziresortním připomínkovém řízení prostřednictvím elektronické knihovny legislativního procesu**. Tato výjimka s ohledem na její smysl, kterým je veřejná párovatelnost návrhu nebo požadavku a konkrétního lobbisty, dopadá výhradně na lobbistu, který připomínku v eKlep svým jménem uplatnil, případně je v ní explicitně zmíněn jako autor návrhu nebo požadavku.

Lobbista není povinen v prohlášení uvádět shora uvedené informace, nicméně lobbistické kontakty, jichž se tyto informace týkají, stále představují lobbování, protože je lobbista ve vztahu k nim povinen plnit ostatní zákonné povinnosti (např. informovat lobbovaného o tom, že je lobbistou).

Praktické shrnutí: Pokud lobbista uplatní připomínku v MPŘ podle stanovených pravidel, **nejedná se o lobbování**. Pokud se však lobbista obrátí na lobbovaného se stejnou připomínkou mimo MPŘ (např. po jeho skončení), **již se o lobbování jedná**. Lobbista však takové lobbování z důvodu dostatečné transparentnosti jím uplatněných návrhů a požadavků **nemusí znovu uvádět v prohlášení lobbisty (§ 11 odst. 6 zákona)**. Aby bylo možné citované výjimky z prohlášení lobbisty využít, měla by připomínka uplatněná v MPŘ splňovat parametry dané čl. 5 odst. 6 Legislativních pravidel vlády, tedy zejména být formulována jednoznačně a konkrétně, být rádně odůvodněna a při požadavku nahrazení textu obsahovat novou formulaci. V případě podávání příliš obecných a vágně formulovaných připomínek by využití výjimky z prohlášení lobbisty nebylo možné využít. Z hlediska možnosti uplatnění výjimky z prohlášení lobbisty není nutné, aby se již uplatněná připomínka v MPŘ shodovala s následným lobbováním (po MPŘ) zcela. Je nicméně důležité, aby docházelo k překryvu alespoň v podstatných znacích.

Uvedenou výjimku z prohlášení lobbisty může zároveň využít **pouze ten lobbista, který danou připomínku v MPŘ uplatnil**. Smyslem této výjimky je totiž ušetřit nadbytečné administrativní zátěže ty subjekty, které se pod konkrétní připomínku (návrh nebo požadavek) již transparentně „podepsaly“ v rámci MPŘ. Pokud by stejnou připomínku po skončení MPŘ prosazoval např. jeden z členů zájmového sdružení, jež připomínku uplatnilo v rámci MPŘ, který s touto připomínkou není explicitně spojen, bude muset takové lobbování uvést ve svém prohlášení lobbisty.

Lobbovaný

Povinnosti lobbovaného:

- Uvést do důvodové zprávy právního předpisu všechny lobbyisty, kteří u něj ve vztahu k dotčenému předpisu lobbovali.
- Nemá-li možnost ovlivnit důvodovou zprávu návrhu právního předpisu, poskytnout tyto informace osobě, která důvodovou zprávu zpracovává.
- Poskytnout informace o lobbyistech, kteří u něj lobbovali, osobě, která zpracovává zápis ze schůze výboru Poslanecké sněmovny nebo Senátu, jehož usnesením je k návrhu zákona předkládán pozměňovací návrh výboru, anebo tyto informace uvést v odůvodnění vlastního pozměňovacího návrhu.

1 Pojem

Zákon taxativně vymezuje veřejné funkcionáře a další osoby, které jsou považovány za lobbované. Jedná se o osoby, které obvykle mají relativně významný vliv na podobu legislativních, strategických a jiných dokumentů spadajících do věcné působnosti zákona.

Lobbovanými jsou

- a) prezident republiky,
- b) poslanec Poslanecké sněmovny,
- c) senátor Senátu,
- d) člen vlády a vedoucí ústředního správního úřadu, v jehož čele není člen vlády,
- e) náměstek člena vlády,
- f) zástupce vedoucího ústředního správního úřadu, v jehož čele není člen vlády,
- g) vládní zmocněnec a člen Legislativní rady vlády,
- h) vedoucí Kanceláře Poslanecké sněmovny a jeho zástupce, vedoucí Kanceláře Senátu a jeho zástupce a vedoucí Kanceláře prezidenta republiky a jeho zástupce,
- i) člen bankovní rady České národní banky,
- j) prezident, viceprezident a člen Nejvyššího kontrolního úřadu,

- k) člen Národní rozpočtové rady,
- l) člen Rady Českého telekomunikačního úřadu,
- m) člen Rady Energetického regulačního úřadu,
- n) člen Rady pro rozhlasové a televizní vysílání,
- o) člen Úřadu pro dohled nad hospodařením politických stran a politických hnutí,
- p) vedoucí zaměstnanec 2. až 4. stupně řízení podle zákoníku práce v ústředním správním úřadu nebo správním úřadu s celostátní působností a představený podle zákona o státní službě, s výjimkou vedoucího oddělení, v ústředním správním úřadu nebo ve správním úřadu s celostátní působností,
- q) příslušník bezpečnostního sboru nebo voják z povolání, jsou-li povoláni k plnění úkolů v ústředním správním úřadu nebo správním úřadu s celostátní působností a jsou-li v tomto správním úřadu v postavení vedoucího zaměstnance ve 2. až 4. stupni řízení podle zákoníku práce,
- r) poradce pro prezidenta republiky,
- s) poradce pro člena vlády, náměstka člena vlády, vedoucího ústředního správního úřadu, v jehož čele není člen vlády, zástupce vedoucího ústředního správního úřadu, v jehož čele není člen vlády, anebo kolektivní orgán, který stojí v čele ústředního správního úřadu, nebo člena takového kolektivního orgánu,
- t) vedoucí kabinetu člena vlády nebo fyzická osoba v přímé podřízenosti člena vlády nebo náměstka člena vlády, vedoucího ústředního správního úřadu nebo zástupce vedoucího ústředního správního úřadu, pro něž tato osoba plní odborné úkoly.

2 Evidence lobbovaného v registru

2.1 Zápis

Orgán veřejné moci nebo organizační složka státu, ve které lobbovaný působí, zapíše lobbovaného do registru do 15 dnů ode dne získání postavení lobbovaného. Lobbovaným se stane např. zvolením, jmenováním, u pracovní smlouvy dnem nástupu do práce, rozhodnutím o přijetí do služebního poměru, určením v případě zástupce či účinností smlouvy v případě vybraných poradců.

Údaje o lobbovaném budou zapisovat:

- **Kancelář prezidenta republiky**, jde-li o prezidenta republiky, vedoucího Kanceláře prezidenta republiky nebo jeho zástupce anebo lobbovaného podle § 4 odst. 1 písm. r),
- **Kancelář Poslanecké sněmovny**, jde-li o poslance, vedoucího Kanceláře Poslanecké sněmovny nebo jeho zástupce,

- **Kancelář Senátu**, jde-li o senátora, vedoucího Kanceláře Senátu nebo jeho zástupce,
- **Česká národní banka**, jde-li o člena bankovní rady České národní banky,
- **Nejvyšší kontrolní úřad**, jde-li o prezidenta, viceprezidenta a člena Nejvyššího kontrolního úřadu,
- **Národní rozpočtová rada**, jde-li o člena Národní rozpočtové rady,
- **ústřední a jiné správní úřady**, kde zbylí lobbování působí.

Ministerstvo spravedlnosti **přidělí lobbovanému jedinečný bezvýznamový identifikátor sloužící pro identifikaci v registru**. Orgán veřejné moci nebo organizační složka státu, které mají povinnost zapisovat lobbované, **bez zbytečného odkladu vyrozumí lobbovaného o jeho zápisu do registru**.

Lobbovaný jako takový však samostatně do registru nevstupuje ani do něj nevkládá žádné dokumenty nebo informace. Jeho jméno, organizace a funkce se objeví pouze v

- 1) celkovém seznamu lobbovaných;
- 2) prohlášení lobbisty u konkrétního dokumentu, ve vztahu ke kterému byl v daném lobbovacím období lobbován (bez ohledu na to, zda úspěšně, či nikoliv).

2.2 Pozbytí postavení lobbovaného, výmaz z registru

Orgán veřejné moci nebo organizační složka státu, ve které lobbovaný působí, v registru bezodkladně **vyznačí pozbytí postavení lobbovaného**. Pokud se Ministerstvo spravedlnosti dozví, že nedošlo k vyznačení této skutečnosti, vyznačí pozbytí postavení lobbovaného samo. Údaje o lobbovaném budou z registru vymazány po uplynutí 8 let od takového vyznačení, nedojde-li během této doby k opětovnému zápisu lobbovaného do registru.

3 Povinnost uvádět informace o lobbování

Má-li lobbovaný možnost ovlivnit podobu důvodové zprávy, je povinen zajistit, aby **důvodová zpráva obsahovala údaje o všech lobbistech**, kteří u lobbovaného ve vztahu k právnímu předpisu lobbovali, tedy vést tzv. legislativní (či lobbistickou) stopu. Alternativně musí lobbovaný tyto informace poskytnout osobě, která důvodovou zprávu zpracovává, nemůže-li (již) do jejího obsahu sám zasahovat.

Lobbovaný je povinen poskytnout shodné údaje též osobě, která zpracovává **zápis ze schůze výboru Poslanecké sněmovny nebo Senátu, jehož usnesením je k návrhu zákona předkládán pozměňovací návrh výboru, anebo tyto informace uvést v odůvodnění vlastního pozměňovacího návrhu**.

Zákon tedy nerozlišuje, zda lobbování bylo úspěšné, či nikoliv. Lobbovaný je proto povinen v legislativní stopě uvádět všechny lobby, kteří se jej v procesu přípravy, projednávání nebo schvalování právního předpisu snažili ovlivnit, a to bez ohledu na to, zda v této snaze byli úspěšní, nebo nikoliv.

Na opatření obecné povahy a koncepční dokumenty se uvedené povinnosti nevztahují, jelikož se nejedná o právní předpisy, a není v jejich případě zpracovávána důvodová zpráva, stejně jako k nim nejsou předkládány pozměňovací návrhy ve formálním smyslu. Obdobně to platí také pro mezinárodní smlouvy.

Lobbovaný taktéž není povinen uvádět informace o aktivitách lobbistů, které spadají pod některou z výjimek z definice lobbování ve smyslu § 2 odst. 2 zákona (více viz kapitola 3 části věnující se Lobbování). Ustanovení uvádí taxativní výčet povětšinou standardizovaných anebo dostatečně transparentních postupů uplatňovaných v průběhu legislativního procesu. Identifikaci těchto výjimek by měla napomoci povinnost lobbisty upozornit lobbovaného na počátku lobbování na to, že je lobbistou a v čím zájmu lobbuje. Nicméně ani pokud lobbista lobbovaného na tuto skutečnost neupozorní, nezabývá to lobbovaného povinností vést v situacích lobbování legislativní stopu.

Povinnost upozornit lobbovaného vzniká až v okamžiku **bezprostředně předcházejícím** (slovy zákona „počátek“) **samotnému lobbování**. Lobbista tak nemusí lobbovaného o tom, že je lobbistou, informovat např. již při sjednávání schůzky, ačkoliv i takový postup by bylo zřejmě možné akceptovat (*argumentum a fortiori*). Na druhou stranu by zřejmě nebylo možné akceptovat splnění zákonné povinnosti tím, že lobbista upozornění vloží do e-mailu takovým způsobem, že toto splývá s ostatním textem, což jej činí lehce přehlédnutelným. Jestliže však lobbista lobbuje výhradně prostřednictvím elektronické komunikace (tj. nikoliv až na samotné osobní schůzce), tzn. zasílá lobbovanému návrhy a požadavky písemně, pak povinnost upozornění splní uvedením této skutečnosti dostatečně čitelně na začátku e-mailu či zprávy.

Zda je někdo lobbistou, lze ověřit prostřednictvím funkce vyhledávání v RELOB.

Lze očekávat, že nejčastěji **uplatnitelnými výjimkami z lobbování ve smyslu § 2 odst. 2 zákona** (tedy i z povinnosti lobbovaného vést legislativní stopu) budou případy, kdy k činnosti ze strany lobbisty, která by za jiných okolností byla považována za lobbování, dojde při:

- a) plnění úkolů vyplývajících z pracovněprávního, služebního nebo obdobného vztahu fyzické osoby k České republice nebo souvisejících s výkonem činnosti takové osoby v orgánu České republiky,
- b) jednání komor Parlamentu a jejich orgánů,
- c) jednání orgánu politické strany nebo politického hnutí,
- d) uplatňování připomínky k návrhu právního předpisu nebo koncepčního dokumentu a vypořádání takové připomínky podle pravidel pro přípravu právních předpisů nebo koncepčních dokumentů,

- e) jednání poradního orgánu vlády nebo ústředního správního úřadu,
- f) jednání pracovního orgánu poradního orgánu vlády nebo ústředního správního úřadu, jsou-li seznam členů a zápisy z jednání pracovního orgánu nebo jím přijatá usnesení uveřejňovány způsobem umožňujícím dálkový přístup, nebo při
- g) veřejné konzultaci.

! Výjimka podle § 2 odst. 2 písm. h) zákona (uplatňování připomínky podle pravidel pro přípravu právních předpisů) se již neuplatní, jakmile je proces vypořádání připomínek oficiálně ukončen. Lobbistovi sice svědčí výjimka z reportovací povinnosti ve vztahu k prohlášení lobbisty, prosazuje-li i v dalších fázích legislativního procesu stejné návrhy a požadavky, které prosazoval již v MPŘ, nicméně **stále se jedná o lobbování**. Nadále tedy platí povinnost lobbisty na počátku lobbování lobbovaného upozornit, že je lobbistou a pro koho lobbuje, a stejně tak platí povinnost lobbovaného vést tzv. legislativní stopu.

! Ačkoliv se podle § 2 odst. 2 písm. l) za lobbování nepovažuje činnost prováděná při *konzultaci předcházející předložení návrhu právního předpisu do meziresortního připomínkového řízení, která byla iniciována lobbovaným*, **lobbovaný je povinen údaje o lobbistovi, se kterým taková konzultace proběhla, uvést do lobbistické stopy** (§ 12 odst. 4 zákona).

Sankce

1 Přestupek neregistrované osoby, která lobbuje

Tomu, kdo soustavně lobbuje bez oprávnění, hrozí

- pokuta až **do 1 000 000 Kč nebo do výše 3 % hodnoty aktiv** právnické osoby,
- zákaz činnosti nebo
- zveřejnění rozhodnutí o přestupku.

2 Přestupky lobbisty

Pokutu **do 50 000 Kč** lze uložit lobbistovi, který

- neupozorní lobbovaného, že je lobbistou,
- neuvede pravdivě, v zájmu jaké osoby lobbuje,
- bezodkladně písemně nepotvrdí obsah upozornění, že je lobbistou.

Pokutu **do 300 000 Kč** lze uložit lobbistovi, který

- uvede v registru nebo v ohlášení ministerstvu nepravdivé nebo neúplné údaje,
- lobbuje prostřednictvím osoby, která není zapsána v registru nebo s úmyslem lobbisty nesplňuje potřebné podmínky (v tomto případě lze navíc uložit i trest zákazu činnosti a trest zveřejnění rozhodnutí o přestupku),
- neoznámí ministerstvu, že přestal splňovat podmínky nutné pro oprávnění lobbovat,
- neprovede před pokračováním v lobbování změnu údajů podle § 11 odst. 1 (např. údajů o lobbujícím prostředníku nebo klientu),
- neuloží prohlášení lobbisty do registru ve stanovené lhůtě,
- uvede v prohlášení lobbisty neúplné nebo nepravdivé údaje.

Pokutu **do 1 000 000 Kč nebo do výše 3 % hodnoty aktiv** právnické osoby lze pak lobbistovi uložit v případě opakovaného nebo úmyslného spáchání přestupků souvisejících s porušením prohlašovací povinnosti.

3 Přestupky lobbovaného

Pokutu **do 300 000 Kč** lze uložit lobbovanému, který

- neuvede informace o lobbistických kontaktech v důvodové zprávě,
- neposkytne informace o lobbistických kontaktech osobě, která zpracovává důvodovou zprávu nebo pořizuje zápis ze schůze výboru, nebo
- tyto informace neuvede v odůvodnění pozměňovacího návrhu.